

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Aprilem, Majum, Junium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 22. De mansuetudine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60514](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60514)

pro singulis anni diebus.

165

fundendi non sit effectus potius vanitatis, quam Majus.
charitatis?

Verè tu es Deus absconditus. Isa. 45. 15.

Nostrium orium magnum est negotium.

Aug.

DIES XXII.

De Mansuetudine.

I.

BEati mites, inquit Christus, quoniam ipsi possidebunt terram. Imò longè plus consequentur; possidebunt enim cor Dei, possidebunt corda hominum, possidebunt cor proprium. Dominus est Deus pacis, thronum suum erigit in cordibus, in quibus pax residet; in commoto, & irato corde non invenitur. Non in commotione Dominus. Ejus deliciae sunt in anima miti, & tranquilla quietem capere, eique se impertire. Hoc ut filios suos aspectu suo dignatur, & ut talibus non solum hæreditatem suam pollicetur, sed ex hoc momento exquisitorum beneficiorum eos reddit participes. Cujunquam magis se impertijt, quàm Moyse? plures in ipsum, quàm in ullum mortalium gratiæ fuere collatæ, non alia de causa, quàm, uti SS. Litteræ notant,

Matth. 5.

Factus est in pace locus ejus Psal. 75.

3. Reg. 19.

Beati pacifici, quoniam filij Dei vocabuntur.

Matth. 5.

L 3

quia

quia mitissimus fuit. David sibi visus non est potentius argumentum Deo afferre posse ad gratias ejus impetrandas, quàm si mansuetudinem suam ei in mentem revocaret. An non defectus gratiarum, quem deploras, è defectu mansuetudinis profiscitur?

Provi. 17.

II. Homo mitis, & benignus, qui se ipsum possidet, corda etiam hominum possidet, & quodammodo in ea dominatur. Non est ingenium adeò ferox, quod mansuetudine non concilietur; nec iræ tam impotens, quod per eam non mitigetur. Ira atrocissima, inquit spiritus sanctus, verbo miti, & officioso obistere non valet. Quantaunque vi polleat zelus, plures tamen mansuetudo, quàm ipse ad meliorem frugem reducit. Quot corda ea sibi subjecit, quæ zelo obstiterè? zelus Servatoris perterrefecit quidem Templi prophanatores, neminem tamen eorum ad honestiorem vitæ rationem reducere notatus est. Castigavit eos, sed non emendavit. E contrario obstinatissimi quique mansuetudinis ipsius amœnitati opponere se non potuère. Testantur id Publicani, Magdalena, & maximi peccatores, ei se dedere compulsi. Quî fieri potest, ut is non ameretur, qui malum pro malo reddere penitus
ho-

horret, qui nullum verbum paulò acerbius Majus.
elabi sibi patitur, qui ipsam etiam veritatem non nimis ferventer defendit, qui jura sua tenaciter non tueretur, qui bonorum suorum, quàm benignitatis jacturam facere mavult, qui injurijs non nisi obsequia rependit?

III. Mansuetudo facit, ut homo se ipsum possideat, verus cordis sui Dominus; cum id nec perturbationibus, nec agitationibus concutiatur. Is in eo velut in aqua pura, & pellucida videt omnes motus inibi assurgentes, & quemadmodum nec iracundia, nec aliæ commotiones animo ejus dominantur, sic ipse omnibus suis cupiditatibus imperat, quæ contra ipsius mandatum se non erigunt, nec ulla e corde ejus, nisi ipso volente, prodit. Homo iratus, ajunt, est extra se; quî igitur videre poterit, quid in se geratur? quî omnibus animi sui motibus moderari poterit? verùm homo mansuetus, & tranquillus nunquam extra seipsum prodit, sibi nunquam non attentus. Idcirco perspicit, quid in se agatur; nec quidquam ipsum latet. Quemadmodum mansuetudo Dominium ei tribuit omnium animi sui motionum; sic omnes earû imperus facilè comprimit, sibi que morigeras experitur, cum, & ipse ratio

rio

Majus,

tionem, & Deo semper morem gerat. Si cupiditates tuæ frequenter contra te insurgunt, inde oritur, quod rationi, & Deo te non submittas.

Statue ad id seridò incumbere, ut Dominus tuus ipsius efficiaris per patientiam, & mansuetudinem, si aliorum corda conciliare tibi cupis.

In patientia vestra possidebitis animas vestras. *Luc. 21. 19.*

Pax mea cum humilibus, & mansuetis corde. *Imit. Chr. c. 13. l. 3.*

DIES XXIII.

De Separatione Sua a Mundo,

I.

Fieri non potest, ut quis salutem consequatur æternam, nisi à mundo se abalienet; ab eo verò se abalienare difficile est, nisi ab eo se separet. Exire de medio mundi corrupti, dicit Dominus, & ab eo vos sejungite, si filij Dei, id est, veri Christiani esse velitis. Gratia, quæ nos Christianos reddit, est gratia separationis. Imò simul, ac caractere Christiani per S. Baptismum ornatur, ad mundo renuntiandum, & ab eo nos separandos nos obstringimus. Divus Paulus ad Christi fidem vocatio-

2. Cor. 6.

*Qui me se-
gregavit
ex utero.
Galat 1.*